

[Udenrigsministeren]

som jo altid har bestået her i folketinget om Danmarks FN-politik. Det må være et fælles mål for alle, der støtter FN, at Danmark kan bidrage til en styrkelse af organisationen ved en lødig indsats i organisationens organer. Vores medlemskab af sikkerhedsrådet rummer muligheder, men så sandelig også forpligtelser til at udnytte disse muligheder med ansvar.

Forhandling

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal først takke udenrigsministeren for hans meget omfattende redegørelse for det arbejde for afspænding og nedrustning, som Danmark agter at udføre i FN. Jeg synes egentlig, at det på mange måder var en meget interessant og ganske god redegørelse, som giver et godt billede af, hvor vi står udenrigspolitisk i den nuværende situation.

Udenrigsministerens udtalelser her og udenrigsministerens beskrivelse af det arbejde, Danmark agter at udføre i FN og i FNs sikkerhedsråd, synes jeg egentlig til fulde viser, at det var rigtigt, at man endelig besluttede sig til, at Danmark skulle indtage sin plads i sikkerhedsrådet. I de mange væsentlige verdensbrændpunkter, som udenrigsministeren var inde på i sin tale, kommer vi formodentlig til at opleve ganske afgørende og meget vigtige beslutninger, hvor Danmark gennem sit medlemskab af sikkerhedsrådet kan komme til at spille en vigtig rolle.

Jeg synes, at det hovedsynspunkt, som lå i udenrigsministerens tale vedrørende forholdet mellem Øst-Vest-modsætningen og modsætningen mellem verdens rige og fattige, er rigtig. Jeg synes, det er rigtigt, at man først og fremmest anskuer konflikter i den tredje verden ud fra deres sociale baggrund og prøver at forstå det opgør med udbygning og undertrykkelse, som er i gang dér.

Udenrigsministeren henviste som et fortilfælde for en del af det arbejde, man vil gøre, til det arbejde, Danmark i sin tid under tidligere ambassadør Hans Tabor udførte omkring vedtagelsen af resolution 242. Jeg anser det ikke for usandsynligt, at Danmark også i den kommende sikkerhedsrådsperiode kan komme til at være med til at træffe beslutninger af meget vidtrækkende og væsentlig karakter i forbindelse med situationen i Mellemøsten, og jeg vil håbe, at vi, når den tid

kommer, er i en situation, hvor folketinget og regeringen sammen – eller hvordan det nu måtte træffe sig – vil skabe en situation, hvor Danmarks stemme i FNs sikkerhedsråd nu vil lyde til fordel for det palæstinensiske folks ret til national selvbestemmelse og en egen uafhængig stat som en uadskillelig del af en rimelig Mellemøstenløsning.

Jeg noterede også med tilfredshed den meget stærke tone, der lå i udenrigsministerens fremstilling af den danske sanktionspolitik over for Sydafrika. Det var ikke just de toner, vi hørte, da vi for et stykke tid siden behandlede et beslutningsforslag her i folketinget om dette spørgsmål, men jeg er glad for, at diskussionen øjensynlig har gjort så dybt indtryk på regeringen, at man nu agter at føre denne politik ud i livet også i FN.

Jeg skal endelig sige, at jeg egentlig også synes, at det var meget rigtigt og rimeligt, at udenrigsministeren påpegede, at konflikterne i det mellemamerikanske område skal forstås i deres sammenhæng, skal forstås som et folks opgør med social og politisk undertrykkelse snarere end puttes i æsken med Øst-Vest-konflikten. Jeg håber, at det vil betyde en meget voldsom og en meget tydelig dansk indsats for at forhindre udenlandsk militær indblanding mod nogen stat i det mellemamerikanske område.

Når jeg har sagt dette og udtrykt min tilfredshed med, at Danmark er indtrådt i sikkerhedsrådet, skal jeg samtidig sige, at jeg egentlig stadig er forbløffet over den stribe af udtalelser, der gik forud for, at Danmark påtog sig sikkerhedsrådsmedlemskabet, og over, at udenrigsministeren i den forbindelse kaldte den danske udenrigspolitik, som er vedtaget i dette folketing, særstandpunkter og antydede, at folketingsflertallet måske kunne føle sig fristet til at tvinge regeringen til at føre propagandaforslag frem i FNs sikkerhedsråd. Jeg synes, at det er udtryk for en besynderlig tankegang og en besynderlig opfattelse af forholdet mellem regering og parlament.

Det må da være en hovedopgave for en hvilken som helst regering, der vælger at blive siddende ved regeringsmagten, der vælger at påtage sig også de udenrigspolitiske opgaver, som den pålægges af folketinget, at den fører denne udenrigspolitik aktivt frem i alle de relevante internationale forsamlinger, hvor Danmark deltager, herunder ikke